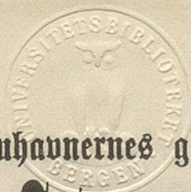

7 K 84 box a

Københavnernes glade

Børstevise,

som meddeler om de forskellige Slags Børst, der gives
i Verden.

Dg: Dg det var den unge Hr. Peder selv.

Eftertryk forbydes.

København.

Bernh. Bennstrøms Bogtrykkeri.

Mel. Vi paa Landet ta'r den med en knusende Ro.

Nu, som vi veed, har „Frelsens Hær“ lavet Fest,
 Alt Gadesnavs paa Støvler faar nu sin Rest,
 Forhen vi griset gif, men nu har vi først
 Faaet et Kompagni, som byder paa Ørst;
 Kom, lille Frøken, Deres dejlige Fod
 Maa op paa Britsen — kom kun her, vær saa god,
 Alt, fikket Smalben, det i Sorger gi'r Trøst,
 Maa jeg saa Lov at give Foden lidt Ørst.

Frøkenen gif en Aften ud, det var glat,
 Sneen garnerede med Blomst hendes Hat,
 Av, hvor hun gled og pludselig man da saae
 Hvor hun i Sneen valed om, at den Smaa;
 Straks kom en Herre: Lille Frøken, maa jeg
 Rejse Dem op — se saa, vi skal samme Vej!
 Rej, raaber hun, men Herren stormer jo frem:
 Vent, lille Frøken, lad mig først børste Dem.

Rundt fra Alverden kommer Bryderne her,
 Alle saa har de jo Moneterne kær,
 Dem kan de tjene, naar de kan smide Bæh,
 Og alle vil de gerne gi' ham sit Knæ;
 Nylig fik Roeber alt, hvad han kunde ha',
 Han var saa stor, men uh, der banked Dada,
 Og er der flere, si'r Bæh-Olsen blot: Hm!
 Kom kun herover, jeg skal nok børste Dem.

Ude paa Svineryggen gif en Sergent,
 Han med sin Hustru gif saa fin og galant,
 Natten var mørk og pludselig kom der tre
 Bøller og vilde prygle ham, men o ve!
 Hastig Sergenten løste Ronen fra Arm,
 Bupti, han tærstled Bøllerne, den blev varm;
 Og da de laa der, gaar han rolig og ler:
 Kom kun igen, saa skal jeg børste jer mer.

Frøken Charlotte er saa yndig og rar,
Hun er forlovet med en krollet Husar,
Men saadan ganske lidt i Baghaanden har
Hun jo endnu en lille Kæreste, den Nar;
Saa her forleden traf Husaren de to,
Ude paa „Berren“, De kan tro, den blev go',
Blaa Øjne, høven Mund fit Kæresten først,
Siden saa sa' Husaren: „Der fit du Børst!“

Op til en Kammerherre kom der en Dag
Stille en Blomsterpige; han sandt Behag
I hendes Bæsen, men han opdaged dog,
At hun var smudsig, og han sukke: Dit Strog,
Du er jo fattig, det bemærker jeg nu,
Dg se, dit Sjal er smudsig og rent itu;
Støbet maa bort, thi Renhed er Num'er et,
Du maa ej gaa før jeg har hørstet dig lidt.

Dovre i Afrika er Boernes Hjem,
Der titter Guldet jo bag Klipperne frem,
England har set det, og de vilde nok ha',
Landet og Guldet, men de Boer, hu ha,
De er saa stædige, de stikker og slaar,
Dg skøndt vi tidt om Englands Tapperhed faar
Sejrende Bud, saa er det dog sidst og først
Saadan, at Briterne faar vældige Børst.

Dg det var den unge Hr. Peder selv.

Dg det var den unge Hr. Peder selv,
Saa fro han ganger sig til Stranden ned,
Der lader han bygge saa kostelig et Skib,
Det bedste, man nogen Tid har set.

Dg Skibet det var ud af Valnødtæ,
Dg alle Masterne var ligesaa,
Dg alle Bimlerne var af det dyre røde Guld,
Dg Silfsejl der hang ved hver Raa.

Saa letted de Anker og hiskede Sejl,
For Binden var baade stærk og god,
Dg Skibet det skar gennem Bølgerne de blaa,
Saa Skummet efter dennem fod.

Der var baade Skipper og Styresmand,
De spillede Guldtærning over Bord.
Men det var den uselig liden Koffebrenng
De satte til at styre Nor.

Dg Solen den skinned, og Bølgen den sang,
Det var forvist saa lystelig en Færd,
De spillede Guldtærning og drak røden Vin,
Til Snekken den landede paa et Skær.

Hr. Peder og alle hans gode Mænd
De sank til Havets dybe salte Grund,
Stor Skade det var for det kostelige Skib,
Det ligger nu paa Havsens Bund.
